

“ମିଠେ ବର୍ତ୍ତେ:— ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ନିଜ ନିଜର ରଥ ଅର୍ଥାତ୍ ଶରୀର ଅଛି, ମୁଁ ହେଉଛି ନିରାକାର, ମୋର ମଧୁ କଲ୍ପରେ ଥରେ ମାତ୍ର ରଥ ଦରକାର, ମୁଁ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର ଅନୁଭବୀ ବୃଦ୍ଧ ରଥର ଆଧାର ନେଉଛି ।”

ପ୍ରଶ୍ନ:- କେଉଁ ନିଶ୍ଚୟ ଆଧାରରେ ଶରୀରର ସ୍ମୃତିକୁ ଭୁଲିବା ଅତି ସହଜ ?

ଉତ୍ତର:- ତୁମେ ପିଲାମାନେ ନିଶ୍ଚୟର ସହିତ କହୁଛ— ବାବା, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କର ହୋଇଗଲି, ତେବେ ବାବାଙ୍କର ହୋଇଯିବା ଅର୍ଥ ଶରୀରର ସ୍ମୃତିକୁ ଭୁଲିବା । ଯେପରି ଶିବବାବା ଏହି ରଥରେ ଆସୁଛନ୍ତି ଏବଂ ଚାଲିଯାଉଛନ୍ତି, ସେହିଭଳି ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମଧୁ ଏହି ରଥକୁ ଯିବା ଆସିବା କରିବାର ଅଭ୍ୟାସ କର । ଏଥିରେ ତୁମକୁ କଷ୍ଟ ଅନୁଭବ ହେବା ଉଚିତ ନୁହେଁ । ନିଜକୁ ନିରାକାରୀ ଆତ୍ମା ମନେକରି ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ ।

ଗୀତ:- ଓମ୍ ନମୋ ଶିବାୟ.....

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ଶିବବାବା ନିଜର ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବ୍ରହ୍ମାତ୍ମକର ଏହି ରଥ ଦ୍ଵାରା ବୁଝାଉଛନ୍ତି କାହିଁକି ନା ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ହିଁ ପଚାରୁଛନ୍ତି ଯେ ମୋର ତ ନିଜର କୌଣସି ରଥ ନାହିଁ, ତେବେ ମୋତେ ତ ରଥ ନିଶ୍ଚିତ ଦରକାର । ଯେପରି ତୁମ ଆତ୍ମାତ୍ମକର ନିଜ ନିଜର ରଥ ଅଛି ନା । ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କରଙ୍କର ମଧୁ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଶରୀର ଅଛି ନା । ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ପ୍ରଭୃତି ସମସ୍ତ ଆତ୍ମାତ୍ମକର ନିଜ ନିଜର ଶରୀର ରୂପୀ ରଥ ନିଶ୍ଚିତ ଅଛି, ଯାହାକୁ ଅଗ୍ର ମଧୁ କହୁଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ସେମାନେ ମଧୁ ମନୁଷ୍ୟ ଅଟନ୍ତି ନା । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର କଥା ହିଁ ବୁଝାଯାଉଛି, ପଶୁ-ପକ୍ଷୀଙ୍କର କଥା ପଶୁପକ୍ଷୀ ଜାଣନ୍ତି । ଏଠାରେ ତ ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟି ଅଛି ତେଣୁ ବାବା ଆସି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କୁ ହିଁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧୁ ଯେଉଁ ଆତ୍ମା ଅଛି ତା’କୁ ବୁଝାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କରେ ପଚାରୁଛନ୍ତି ତୁମ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର ନିଜ ନିଜର ଶରୀର ଅଛି ନା । କାରଣ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ଶରୀର ଧାରଣ କରିଥାଏ ଏବଂ ତତ୍ତ୍ଵାବଳ କରିଥାଏ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟ ଏହାକୁ ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମ ବୋଲି କହିଦେଉଛନ୍ତି । ଏହା ତ ଭୁଲ୍ କଥା କାରଣ ତୁମେ ୮୪ ଜନ୍ମରେ ହିଁ ବିଲକୁଲ୍ ଫା ହୋଇଗଲଣି ଅର୍ଥାତ୍ ଥକିଗଲଣି, କେତେ ବ୍ୟତିବ୍ୟସ୍ତ ହୋଇଗଲଣି ତେବେ ୮୪ ଲକ୍ଷ ଜନ୍ମର ତ ପ୍ରଶ୍ନ ହିଁ ଉଠୁନାହିଁ । ଏସବୁ ହେଉଛି ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ମନଗଢାକଥା । ତେବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ତୁମ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କର ମଧୁ ନିଜ ନିଜର ରଥ ଅଛି । ମୋର ମଧୁ ରଥ ଦରକାର ନା । ମୁଁ ତୁମର ବେହଦର ପିତା । ଗାୟନ ମଧୁ କରୁଛନ୍ତି ହେ ପତିତ ପାବନ, ଜ୍ଞାନର ସାଗର.... ତୁମେ ଏବେ ଆଉ କାହାକୁ ବି ପତିତ-ପାବନ କହିବ ନାହିଁ । ଲକ୍ଷ୍ମୀ ନାରାୟଣ ପ୍ରଭୃତି ଦେବତାମାନଙ୍କୁ ମଧୁ ପତିତ-ପାବନ କହିବ ନାହିଁ । ପତିତ ସୃଷ୍ଟିକୁ ପବିତ୍ର କରୁଥିବା ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର ସୃଷ୍ଟି ବା ସାଧାରଣ ଦୁନିଆର ରଚୟିତା ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାତ୍ମକ ବ୍ୟତୀତ ଆଉ କେହି ହୋଇପାରିବେ ନାହିଁ । ସୁପ୍ରିମ ଫାଦର ମଧୁ ସିଏ ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ବାବା ଜାଣିଛନ୍ତି ତୁମେମାନେ କ୍ରମାନ୍ୱୟରେ ପଥରବୁଦ୍ଧିରୁ ପାରସବୁଦ୍ଧି ହେଉଛ । ବାହାରର ମନୁଷ୍ୟମାନେ ତ ଏସବୁ କଥା ଜାଣିନାହାନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୋତେ ମଧୁ ନିଶ୍ଚିତ ରଥ ଦରକାର ନା । ଯେହେତୁ ମୁଁ ପତିତ ପାବନ ତେଣୁ ମୋତେ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ତ ଆସିବାକୁ ପଡିବ ନା । ଯେତେବେଳେ କୌଣସି ସ୍ଥାନରେ ପ୍ଲେଗ ରୋଗ ବ୍ୟାପିଯାଏ ସେତେବେଳେ ଡାକ୍ତରଙ୍କୁ ପ୍ଲେଗୀମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଆସିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ଫ ବିକାରର ବେମାରୀ ଅଧାକଳପରୁ ରହିଛି । ମନୁଷ୍ୟ ତ ମନୁଷ୍ୟକୁ ଦୁଃଖ ହିଁ ଦେଇଥାନ୍ତି । ଏହି ଫ ବିକାର ଦ୍ଵାରା ତୁମେ ବିଲକୁଲ୍ ହିଁ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛ । ତେବେ ବାବା ବୁଝାଉଛନ୍ତି ମୋତେ ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ହିଁ ଆସିବାକୁ ପଡିବ ନା! ପତିତମାନଙ୍କୁ ହିଁ ଉତ୍ତରାଧିକାରୀ କୁହାଯାଉଛି, ପବିତ୍ରକୁ ଶ୍ରେଷ୍ଠତାରୀ କୁହାଯିବ । ନିଶ୍ଚିତ ଭାବରେ ତୁମର ଭାରତ ପବିତ୍ର ଶ୍ରେଷ୍ଠତାରୀ ଥିଲା, ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା, ଯାହାଙ୍କର ମହିମା କରୁଛି, ସର୍ବଗୁଣ ସମ୍ପନ୍ନ....ସେଠାରେ ସମସ୍ତେ ସୁଖୀ ଥିଲେ । ଏହା ତ କାଲିର ହିଁ କଥା ଅର୍ଥାତ୍ ଅଳ୍ପ ଦିନର କଥା । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯଦି ମୁଁ ଆସିବି ତେବେ କିପରି ଆସିବି, କାହା ଶରୀରରେ ଆସିବି ? ପ୍ରଥମେ ତ ମୋର ପ୍ରଜାପିତା ଦରକାର କାରଣ ସୂକ୍ଷ୍ମଲୋକ ନିବାସୀ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ଏଠାକୁ କିପରି ଆଣିପାରିବି ? ସିଏ ତ ଫରିସ୍ଥା ଅର୍ଥାତ୍ ସୂକ୍ଷ୍ମ ଦେହଧାରୀ ଅଟନ୍ତି ନା । ତାଙ୍କୁ ଯଦି ପତିତ ଦୁନିଆକୁ ନେଇ ଆସିବି ତେବେ ତ ମୋର ପାପ ହୋଇଯିବ । ସିଏ କହିବେ ମୁଁ କ’ଣ ଦୋଷ କରିଛି ? ବାବା ବହୁତ ମଜାଳିଆ କଥା ସବୁ ଗୁଣାଉଛନ୍ତି । କିନ୍ତୁ ଏସବୁ କଥା ସିଏ ହିଁ ବୁଝିପାରିବ ଯିଏକି ବାବାଙ୍କର ହୋଇଥିବ, ବାରମ୍ବାର ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଉଥିବ ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେତେବେଳେ ଧରାଧାମରେ ପାପର ଭାର ବଢିଯାଏ ସେତେବେଳେ ମୁଁ ଆସେ । କଲିଯୁଗରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେତେ ପାପ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି— କଲିଯୁଗରେ ମନୁଷ୍ୟମାନେ କେତେ ପାପ କରୁଛନ୍ତି । ତେଣୁ ବାବା ପଚାରୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ କୁହ ମୁଁ ଯଦି ଆସିବି ତେବେ କାହା ଶରୀରରେ ଆସିବି ? ମୋତେ ତ ନିଶ୍ଚିତ ବୃଦ୍ଧ ଅନୁଭବୀ ରଥ ହିଁ ଦରକାର । ତେବେ ମୁଁ ଯେଉଁ ରଥ ନେଇଛି, ବାସ୍ତବରେ ଲାଏ ବହୁତ ଗୁରୁ କରିଛନ୍ତି, ଶାସ୍ତ୍ରର ଇତ୍ୟାଦି ମଧୁ ପଢିଛନ୍ତି । ଏକଥା ମଧୁ ଲେଖାଯାଇଛି ନା, ଯେ ବହୁତ ଶିକ୍ଷା ମଧୁ ଗ୍ରହଣ କରିଥିଲେ । ଏହା କୌଣସି ଅର୍ଦ୍ଧଜ୍ଞାନର କଥା ନୁହେଁ । ମୋର କୌଣସି ଅର୍ଦ୍ଧଜ୍ଞାନର ବା କୃଷ୍ଣାତ୍ମକର ରଥର

ଆବଶ୍ୟକତା ନାହିଁ । ମୋର ତ ବ୍ରହ୍ମପାର ରଥ ହିଁ ଦରକାର, ତାଙ୍କୁ ହିଁ ପ୍ରଜାପିତା କୁହାଯିବ । ଶ୍ରୀକୃଷ୍ଣଙ୍କୁ ପ୍ରଜାପିତା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ବାବାଙ୍କୁ ତ ବ୍ରହ୍ମପାତ୍ଙ୍କର ହିଁ ରଥ ଦରକାର ଯାହା ଦ୍ଵାରା ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ପ୍ରଜା ରୂପରେ ରଚନା କରିବେ । ତେବେ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର କୁଳ ହିଁ ସର୍ବୋତ୍ତମ କୁଳ । ତେଣୁ ବିରାଟ ରୂପ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ନା । ସେଥିରେ ଦେବତା, କ୍ଷତ୍ରୀୟ, ବୈଶ୍ୟ, ଶୂଦ୍ର ଦେଖାଇଛନ୍ତି, ବାକି ବ୍ରାହ୍ମଣ କୁଆଡ଼େ ଗଲେ ? ଏକଥା କାହାକୁ ବି ଜଣା ନାହିଁ । ଉତ୍ତର ଉତ୍ତର ହେଉଛି ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କର ତୁଟୀ । ଯଦି ତୁଟୀ ଥିବ ତେବେ ବୁଝାଯିବ ଯେ ଇଏ ବ୍ରାହ୍ମଣ । ତେବେ ପ୍ରକୃତ ତୁଟୀ ତ ତୁମମାନଙ୍କର କୁହାଯିବ । ତୁମେମାନେ ହିଁ ହେଉଛ ରାଜରାଜ । ବଡ଼ ବଡ଼ ତୁଟୀବାଲା । ରାଜା ତାଙ୍କୁ କୁହାଯାଏ ଯିଏ ପବିତ୍ର ରହିଥାଏ । ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ହେଲ ରାଜଯୋଗୀ, ରାଜରାଜ । ରାଜତ୍ଵ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ତପସ୍ୟା କରୁଛ । ସେମାନେ ମୁକ୍ତି ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ହଠାତ୍ ତପସ୍ୟା କରୁଛନ୍ତି, ତୁମେମାନେ ଜୀବନମୁକ୍ତି ବା ସ୍ଵର୍ଗ ଦୁନିଆରେ ରାଜତ୍ଵ ପ୍ରାପ୍ତ କରିବା ପାଇଁ ରାଜଯୋଗର ତପସ୍ୟା କରୁଛ । ତୁମେ ହେଉଛ ଶିବଶକ୍ତି ସେନା । ଶିବବାବା ତୁମକୁ ପୁନର୍ଜନ୍ମ ଦେଉଛନ୍ତି, ତେଣୁ ତୁମେମାନେ ପୁନର୍ବାର ଭାରତରେ ଜନ୍ମ ନେଉଛ । ଏବେ ତ ଜନ୍ମ ନେଇଛ ନା । କେହି କେହି ତ ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ ମଧ୍ୟ ଭାବୁନାହାନ୍ତି ଯେ ମୁଁ ଶିବବାବାଙ୍କର ହୋଇଯାଇଛି, ତାଙ୍କ ନିକଟରେ ଜନ୍ମ ନେଇଛି । ଯଦି ଏହିଭଳି ଭାବିବେ ତେବେ ଶରୀରର ସ୍ଫୁଟି ବିଲୁଲ୍ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ । ଯେପରି ନିରାକାର ଶିବବାବା ଏହି ରଥରେ ଅଛନ୍ତି ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜକୁ ନିରାକାର ଆତ୍ମା ମନେ କର । ବାବା କହୁଛନ୍ତି— ପିଲାମାନେ, ମୋତେ ମନେ ପକାଅ । ଏବେ ତ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ତୁମେମାନେ ତ ପ୍ରଥମେ ଅଗରୀରୀ ଥିଲ, ତାପରେ ଦେବୀ ବା ଦେବତାର ଶରୀର ଧାରଣ କରିଲ, ତାପରେ କ୍ଷତ୍ରୀୟ ଶରୀର, ତା’ପରେ ବୈଶ୍ୟ ଶରୀର, ତା’ପରେ ଶୂଦ୍ର ଶରୀର ଧାରଣ କରିଲ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଅଗରୀରୀ ହୁଅ । ତୁମେମାନେ ମୋତେ କହୁଛ—ବାବା, ଏବେ ଆମେ ଆପଣଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇଛୁ, ଆମକୁ ଘରକୁ ଫେରିବାକୁ ହେବ । ଦେହକୁ ତ ସାଥୀରେ ନେଇ ଯିବାର ନାହିଁ । ହେ ଆତ୍ମାମାନେ ଏବେ ମୋତେ ଏବଂ ମୋର ମିଠା ଘରକୁ ମନେ ପକାଅ । ମନୁଷ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ବିଦେଶରୁ ଫେରିଆନ୍ତି ସେତେବେଳେ କୁହନ୍ତି— ଚାଲ, ଆମର ମିଠା ଘର ଭାରତକୁ ଯିବା । ଯେଉଁଠି ଜନ୍ମ ନେଇଥିଲେ ସେହିଠାକୁ ଫେରିଯିବା । ମନୁଷ୍ୟ ଯେତେବେଳେ ମରିଯାଆନ୍ତି ସେତେବେଳେ ତାଙ୍କର ଜନ୍ମସ୍ଥାନକୁ ନେଇଯାଆନ୍ତି । ଭାବନ୍ତି ଭାରତ ମାଟିରେ ଶରୀର ତିଆରି ହୋଇଛି ତେଣୁ ଭାରତ ମାଟିରେ ହିଁ ଶରୀର ମିଶିବା ଦରକାର ।

ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ଭାରତରେ ହେଉଛି । ଶିବଜୟନ୍ତୀ ମଧ୍ୟ ଭାରତରେ ହିଁ ପାଳନ କରୁଛନ୍ତି । ମୋର ତ ଅନେକ ନାମ ରଖି ଦେଇଛନ୍ତି । କହୁଛନ୍ତି— ହର-ହର ମହାଦେବ, ସମସ୍ତଙ୍କର ଦୁଃଖ ଖଣ୍ଡନକାରୀ, ତାହା ମଧ୍ୟ ମୁଁ ହିଁ ଅଟେ, ଶତ୍ରୁକର ନୁହେଁ । ବ୍ରହ୍ମା ତ ବରତ୍ତମାନ ସେବାରେ ଉପସ୍ଥିତ ଅଛନ୍ତି । ତେବେ ଯିଏ ସ୍ଵାଧୀନ କରୁଛନ୍ତି, ସିଏ ହିଁ ପୁଣି ବିଷ୍ଣୁଙ୍କର ଦୁଇ ରୂପ (ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ) ଦ୍ଵାରା ପାଳନା କରିବେ । ମୋତେ ତ ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ନିର୍ଗତି ଦରକାର । ଆଦିଦେବଙ୍କର ମନ୍ଦିର ମଧ୍ୟ ଅଛି । ତେବେ ଆଦିଦେବ କାହାର ସନ୍ତାନ ? କେହି କୁହନ୍ତି ତ । ଏହି ଦିଲବାଜା ମନ୍ଦିରର ଗର୍ଭଗୃହମାନେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି ଯେ ଆଦିଦେବ କିଏ ? ତାଙ୍କର ପିତା କିଏ ? ତେବେ ଆଦିଦେବ ହେଉଛନ୍ତି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଯାହାଙ୍କର ପିତା ହେଲେ ଶିବ । ଏହା ହେଉଛି ଜଗଦମ୍ବା, ଜଗଦପିତାଙ୍କର ସ୍ଵାମୀ ମନ୍ଦିର । ଏହି ଆଦିଦେବ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ରଥରେ ବାବା ଆସି ନିଶ୍ଚିନ୍ତ ଶୁଣାଉଛନ୍ତି ଏବଂ ପ୍ରତ୍ୟେକ କୋଠରୀ ଭିତରେ ପିଲାମାନଙ୍କର ସ୍ଵାମୀ ମଧ୍ୟ ରହିଛି ତେବେ ସମସ୍ତଙ୍କର ମନ୍ଦିର ତ ତିଆରି କରିବେ ନାହିଁ । ମୁଖ୍ୟ ହେଲା ୧୦୮ ମାଳା ତେଣୁ ୧୦୮ କୋଠରୀ ତିଆରି କରି ଦେଇଛନ୍ତି । ୧୦୮ ଜଣଙ୍କର ହିଁ ପୂଜା ହେଉଛି । ମୁଖ୍ୟ ହେଉଛି ଶିବବାବା, ତାଙ୍କ ପରେ ବ୍ରହ୍ମା-ସରସ୍ଵତୀଙ୍କର ଯୁଗଳ ଦାନା । ସିଏ ହେଲେ ଫୁଲ । ତାଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମା-ସରସ୍ଵତୀଙ୍କର ନିଜର ଶରୀର ଅଛି । ଏହି ମାଳା ଶରୀରଧାରୀମାନଙ୍କର ହିଁ ତିଆରି ହୋଇଛି । ସମସ୍ତେ ମାଳାକୁ ପୂଜା କରୁଛନ୍ତି । ପୂଜା ଶେଷ ହେବା ପରେ ଶିବବାବା (ଫୁଲ)ଙ୍କୁ ନମସ୍କାର କରିଥାନ୍ତି, ମୁଖ୍ୟ ନୁଆଁଇଥାନ୍ତି କାରଣ ସିଏ ହିଁ ଏହି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ପତିତରୁ ପାବନ କରିଛନ୍ତି ସେଥିପାଇଁ ପୂଜା ପାଉଛନ୍ତି । ମାଳାକୁ ହାତରେ ଧରି ରାମ-ରାମ ଜପ କରିଥାନ୍ତି । ପରମପିତା ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ନାମ ତ କାହାକୁ ଜଣା ନାହିଁ । ଶିବବାବା ହେଉଛନ୍ତି ମୁଖ୍ୟ, ପୁଣି ପ୍ରଜାପିତା ବ୍ରହ୍ମା ଏବଂ ସରସ୍ଵତୀ ମଧ୍ୟ ମୁଖ୍ୟ ଅଟନ୍ତି । ବାକି ବ୍ରହ୍ମାକୁମାର-କୁମାରୀମାନେ ଯେଉଁମାନେ କି ପୁରୁଷାରଥ କରିଚାଲିଛନ୍ତି ସେମାନଙ୍କର ମଧ୍ୟ ନାମ ଥିବ । ଆଗକୁ ଗଲେ ତୁମେମାନେ ସବୁ କିଛି ଦେଖିବାକୁ ଲାଗିବ । ଯେତେବେଳେ ଅନତିମ ସମୟ ଆସିବ ସେତେବେଳେ ତୁମେ ଏହିଠାରେ (ମଧୁବନରେ) ଆସି ରହିବ । ଯେଉଁମାନେ ପକ୍କା ଯୋଗୀ ହୋଇଥିବେ ସେହିମାନେ ହିଁ ରହିପାରିବେ । ଭୋଗୀ ଆତ୍ମା ତ ଗୋଟିଏ ଶବ୍ଦ ଶୁଣିଲେ ଶରୀର ଛାଡ଼ିଦେବେ । କାହାର ଅପରେଶସନ୍ ଦେଖିଲେ ମଧ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟ ବେହୋଶ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ଏବେ ଭାରତ ପାକିସ୍ତାନ ଭିତରେ ବିଭାଜନ ହେବା ସମୟରେ କେତେ ମନୁଷ୍ୟ ମରିଥିଲେ । ସେମାନେ ତ ନିଜର ବଡ଼େଲ ଦେଖାଉଛନ୍ତି ଯେ ଆମେ ବିନା ଯୁଦ୍ଧରେ ରାଜ୍ୟ ଫେରାଇ ଆଣିଲୁ । କିନ୍ତୁ ଏତେ ଲୋକ ମରିଲେ ଯାହାକି ସେକଥା ନ କହିଲେ ଭଲ । ଏହା ହିଁ ହେଉଛି ଝୁଠି ମାୟା, ଝୁଠି କାୟା..... ଏବେ ସର୍ବା ବାବା ଆସି ତୁମମାନଙ୍କୁ ସତ୍ୟ କଥା ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋର ଶରୀର ତ ନିର୍ଗତି ଦରକାର । ମୁଁ ତୁମର ପତି ଯେହେତୁ ବଡ଼ ଅରଥାତ୍ ଛୋଟ ପିଲା ନୁହେଁ ସେହିପରି ମୋର ସଜନୀ ଅରଥାତ୍ ପତନୀମାନେ ମଧ୍ୟ ବଡ଼ ହେବା ଭରିତ୍ । ସରସ୍ଵତୀ ତ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ମୁଖବଂଶୀ କନ୍ୟା, ଯୁଗଳ ତ ନୁହଁନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ ପୁଣି ଜଗଦମ୍ବା କାହିଁକି କହୁଛନ୍ତି ? କାରଣ ବ୍ରହ୍ମା ପୁରୁଷ ହୋଇଥିବାରୁ ମାତାକନ୍ୟାଙ୍କୁ ସମ୍ଭାଳିବା ପାଇଁ ତାଙ୍କୁ ନିମିତ୍ତ ରଖାଯାଇଛି । ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖବଂଶୀ ବାବଳୀ ସରସ୍ଵତୀ ତ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର କନ୍ୟା ହେଲେ ନା । ମମମା ହେଉଛନ୍ତି ଯୁବତୀ କିନ୍ତୁ ବ୍ରହ୍ମା ତ ବୃଦ୍ଧ । ସରସ୍ଵତୀ ଯୁବତୀ ହୋଇଥିବା କାରଣରୁ ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ସ୍ତ୍ରୀ ହିସାବରେ ତ ଗୋଡ଼ା

ପାଉନାହିଁ । ଅର୍ଦ୍ଧାଙ୍ଗୀନୀ ବୋଲି କୁହାଯାଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ସବୁକଥା ବୁଝିଗଲଣି । ତେଣୁ ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୋତେ ଏହି ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡର ଗୁପ୍ତତା ଉପରେ ନେବାକୁ ପଡୁଛି । ଏମିତି ବି ଗୁପ୍ତତା ଉପରେ ନେବା ତ ବହୁତ ହେଉଛି, ଯେପରି ବ୍ରାହ୍ମଣଙ୍କୁ ଭୋଜନ କରାଇଥାନ୍ତି ତେଣୁ ସେହି ଆତ୍ମା ଆସି ବ୍ରାହ୍ମଣର ଗୁପ୍ତତା ଉପରେ ନିଏ । ତେବେ ଆତ୍ମା କ'ଣ ତାର ଗୁପ୍ତତା ଛାଡି ଆସିଯାଏ ? ନା, ଏକଥା ତ ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବୁଝାଇ ଦିଆଯାଇଛି ଯେ ଉପାସାରେ ଏହିଭଳି ସାକ୍ଷାତ୍‌କାର ହେବାର ପୂର୍ବରୁ ପରମପୁରୁଷ ହିଁ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ଏଠାରେ ମଧ୍ୟ ତାହାକୁ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ (ସନ୍ଦେହନୀୟମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରେ) । ଏମିତି ନୁହେଁ ଯେ ଆତ୍ମା ଗୁପ୍ତତା ଛାଡି ଆସିବ । ନା, ଏସବୁ ଉପାସାରେ ନିଧାର୍ଯ୍ୟ ଅଛି । ବାବାଙ୍କ ପାଇଁ ଏହି ରଥ ହେଲା ନନ୍ଦୀଗଣ (ଶିବଙ୍କର ବାହାନ) । ନଚେତ୍ ଶିବଙ୍କର ମନ୍ଦିରରେ ବଳଦ କାହିଁକି ଦେଖାଇଛନ୍ତି ? ସ୍ୱକ୍ଷମ ଲୋକରେ ଶତ୍ରୁକରଙ୍କ ନିକଟରେ ବଳଦ କେଉଁଠୁ ଆସିବ ? ସେଠାରେ ତ ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର ଏବଂ ତାଙ୍କୁ ଯୁଗଳ ରୂପରେ ଦେଖାଉଛନ୍ତି, ପରବ୍ରହ୍ମାଙ୍କ ଦେଖାଉଛନ୍ତି । ବାକି ସେଠାରେ ପଶୁ କେଉଁଠୁ ଆସିଲା ? ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ରୂପ କିଛି ବି କାମ କରୁନାହିଁ, ଯାହା ଆସିଲା ତାହା କହିଦେଉଛନ୍ତି ।

ତୁମେ କହୁଛ ଆମେ ହିଁ ପବିତ୍ର ଦେବତା ଥିଲୁ ପୁଣି ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ-ନେଇ ଆମେ ହିଁ ପତିତ ପୁନାରୀ ହୋଇଯାଇଛୁ । ନିନ୍ଦେ ପୁଣି, ନିନ୍ଦେ ପୁନାରୀ । ପୁଣି ବା ପୁନାରୀ ଭଗବାନ ତ ହେଉନାହାନ୍ତି । ତାଙ୍କୁ କ'ଣ ୮୪ ଜନ୍ମ ନେବାକୁ ପଡୁଛି କି । ମାୟା ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ରୂପକୁ ଏକଦମ୍ ପଥରରୂପ କରିଦେଉଛି । “ହମ ସୋ”ର ଅର୍ଥ ଏହା ନୁହେଁ ଯେ ଆତ୍ମା ହିଁ ପରମାତ୍ମା, ନା । ଆମେ ବ୍ରାହ୍ମଣ ପୁଣି ସେହିଭଳି ଦେବତା ହେବୁ । ପୁନର୍ଜନ୍ମ ନେଇ ଚାଲିବୁ । କେତେ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଯାହାଙ୍କର ଗୁପ୍ତତାରେ ପରବେଶ କରିଛି ସିଏ ବହୁତ ଶୁଭ କରିଛନ୍ତି, ଶାସ୍ତ୍ରର ମଧ୍ୟ ପଢିଛନ୍ତି ତା ସହିତ ପୁରା ୮୪ ଜନ୍ମ ମଧ୍ୟ ନେଇଛନ୍ତି ଏସବୁ କଥା ଲାଏ ନିନ୍ଦେ ମଧ୍ୟ ଜାଣିନାହାନ୍ତି, ମୁଁ ତୁମମାନଙ୍କ ସହିତ ସ୍ୱାତ୍ମକୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଉଛି ଅର୍ଥାତ୍ ବ୍ରହ୍ମାଣ୍ଡକୁ ମଧ୍ୟ ଶୁଣାଉଛି । ସବୁବେଳେ ତ ସ୍ୱାତ୍ମ ଗୁପ୍ତତାରେ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ତେବେ ବ୍ରହ୍ମା ମୁଖ ବଂଶାବଳୀ ବ୍ରାହ୍ମଣମାନଙ୍କୁ ଶୁଣାଉଛି । ମୋର ରଥ ବି ଦରକାର ନା । ତୁମେ ପିଲାମାନେ ମୋତେ ମନେ ପକାଉଛ ତେଣୁ ମୁଁ ଆସିଯାଉଛି । ମୋତେ ତ ତୁମମାନଙ୍କର ସେବା କରିବାର ଅଛି । ତେଣୁ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଶିବଙ୍କର ମତରେ ଭାରତ ପବିତ୍ର ହେଉଛି । ନରକବାସୀମାନଙ୍କୁ ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ଉପାସି ଦେବା ଭୁଲ୍ କଥା । ପୁରୁଷ ଶ୍ରୀ ନାମ ନଥିଲା । ଏବେ ତ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଶ୍ରୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଶ୍ରେଷ୍ଠ କରିଦେଉଛନ୍ତି । ଶ୍ରୀ ଶ୍ରୀ ତ କେବଳ ଶିବବାବା ତାଙ୍କ ପରେ ସ୍ୱକ୍ଷମଲୋକ ନିବାସୀ ବ୍ରହ୍ମା-ବିଷ୍ଣୁ-ଶଙ୍କର ଏବଂ ଶ୍ରୀଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ । ଏସବୁ ବୁଝିବାର କଥା । ଏହା ତ ବଡ଼ ମଜାଳିଆ ଢ଼ଞ୍ଚନ । କିନ୍ତୁ କେହି କେହି ପଢୁ ପଢୁ ଅନ୍ତର୍ଦ୍ଧ୍ୟାନ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । ମାୟା ବାବାଙ୍କ ହାତକୁ ଛତାଇ ଦେଉଛି । ତେବେ ଦୋକାନ (ସେଣ୍ଟର) ଗୁଡ଼ିକ ମଧ୍ୟ କରମାନୁଷ୍ଠାନରେ ଅଛନ୍ତି । ବଡ଼ ଦୋକାନରେ ନିଶ୍ଚିତ ଭଲ ବିକ୍ରେତା ଥିବେ । ଛୋଟ ଛୋଟ ଦୋକାନରେ କମ ବିକ୍ରି କରୁଥିବା ବିକ୍ରେତା ଥିବେ । ତେଣୁ ବଡ଼ ଦୋକାନକୁ ଯିବା ଉଚିତ୍ ଯେଉଁଠାରେ ମହାରଥୀ ବିକ୍ରେତା ଥିବେ । ମାତାମାନଙ୍କ ନିକଟରେ ତ ସମସ୍ତ ବହୁତ ଥାଏ । ପୁରୁଷମାନଙ୍କୁ ବନ୍ଧବସାସ ଆଦି କରିବାକୁ ହେବ ତେଣୁ ବନ୍ଧୁତା ରହିଥାନ୍ତି । ମାତାମାନେ ତ ଫରି ଥାଆନ୍ତି । ରୋଷେଇ ଟିକିଏ କରିଦେଲେ, ବାସ୍ । ପୁରୁଷମାନେ ପୁଣି ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ବନ୍ଧନ ସୃଷ୍ଟି କରୁଛନ୍ତି । ଶୁଣୁଛନ୍ତି ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କୁ ମାତାମାନଙ୍କ ନିକଟକୁ ଗଲେ ବିଷ ବନ୍ଦ ହୋଇଯିବ, ତେଣୁ ଅଟକାଉଛନ୍ତି ।

ଶିବବାବାଙ୍କର ସମ୍ପ୍ରତି ଏଭଳି ଖସତା ଜିନିଷ ଯାହାକି ବାରମ୍ବାର ଭୁଲିହୋଇଯାଉଛି । ବାବା ବିଲକୁଲ୍ ସହଜ ରାସ୍ତା ଦେଖାଉଛନ୍ତି ଯେ— ମୋତେ ମନେ ପକାଅ ତେବେ ତୁମର ପାପ ମଧ୍ୟ କଟିଯିବ ଏବଂ ତୁମେ ମୋ ନିକଟକୁ ଆସିଯିବ । ଯଦି ମନେ ନ ପକାଇବ ତେବେ ପାପ ମଧ୍ୟ କଟିବ ନାହିଁ ଏବଂ ସାଥୀରେ ମଧ୍ୟ ନେଇଯିବି ନାହିଁ । ପୁଣି ଦଶତ ଭୋଗ କରିବାକୁ ପଡିବ । ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ ତ ଘୋଳ ଦହା ପିଇ-ପିଇ ଆସିଛ । ଲହୁଣୀ (ସ୍ୱର୍ଗର ରାଜତ୍ୱ) କୁ ତୁମେ ସତ୍ତ୍ୱ-ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ଖାଇ-ଖାଇ ସମାପ୍ତ କରିଦେଇଛ । ବାକି ଭକ୍ତିମାର୍ଗରେ (ଦ୍ୱାପର-କଳିରେ) କେବଳ ଦହା ରହିଯାଉଛି । ତାହା ମଧ୍ୟ ପରମେ ଭଲ ମିଳିଥାଏ, ପରେ ପାଣି ମିଶା । ସତ୍ତ୍ୱ ତ୍ରେତା ଯୁଗରେ ତ ଦୁଧ-ଦିଅର ନଦୀ ବହିବ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରଚୁର ମାତ୍ରାରେ ଥିବ । ଏବେ ତ ଘିଅ କେତେ ମହଙ୍ଗା ହୋଇଗଲାଣି । ଆରୁଛା—

ମାତାପିତା, ବାପାବାବାଙ୍କର ମିଠା ମିଠା ସିକିଲିଏ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମଧୁର ସ୍ନେହଭରା ସମ୍ପ୍ରତି ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍କୃତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ରାଜରାଜ ହୋଇ ତପସ୍ୱୀ କରିବାକୁ ହେବ । ପୁଣି ମାଳାରେ ଆସିବାକୁ ହେଲେ ବାବାଙ୍କ ଭଳି ସେବା କରିବାକୁ ହେବ । ପକ୍କା ଯୋଗୀ ହେବାକୁ ପଡିବ ।

(୨) ଏହା ବଡ଼ ମଜାଳିଆ ଢ଼ଞ୍ଚନ, ସେଥିପାଇଁ ମନୋରଞ୍ଜନ ରୀତିରେ ଏହାକୁ ପଢିବାର ଅଛି, ସଂଗ୍ରହରେ ଆସିବାର ନାହିଁ ।

ବରଦାନ:- ବରଦାନର ଦିବ୍ୟ ପାଳନା ଦ୍ୱାରା ସହଜ ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୀବନର ଅନୁଭବ କରି ସଦା ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ହୁଅ ।

ବାପଦାଦା ସଂଗମଯୁଗରେ ସବୁ ପିଲାଟଙ୍କର ତିନିଟି ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପାଳନା କରୁଛନ୍ତି । ପିତା ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସମ୍ପତ୍ତିର ସମ୍ପତ୍ତି ଦ୍ଵାରା ପାଳନା ଏବଂ ଶିକ୍ଷକ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ପାଠପଢ଼ାର ପାଳନା ଏବଂ ସତଗୁରୁଙ୍କ ସମ୍ବନ୍ଧରେ ସର୍ବ ବରଦାନର ଅନୁଭୂତିର ପାଳନା, ଗୋଟିଏ ସମୟରେ ସମସ୍ତଙ୍କୁ ମିଳୁଛି, ତେଣୁ ଏହି ଦିବସ ପାଳନା ଦ୍ଵାରା ସହଜ ଏବଂ ଶ୍ରେଷ୍ଠ ଜୀବନର ଅନୁଭବ କରୁଥାଅ । ଯେତେବେଳେ ମେହନତ ଏବଂ ମୁଶକିଲ୍ ଶବ୍ଦ ସମାପ୍ତ ହୋଇଯିବ ତେବେ କୁହାଯିବ ସୌଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ।

ସ୍ଲୋଗାନ:-

ବାବାଟଙ୍କ ସହିତ ସର୍ବ ଆତ୍ମାଟଙ୍କର ସ୍ନେହୀ ହେବା ହିଁ ପ୍ରକୃତ ସଦ୍ଭାବନା ।

***** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି *****